

РЕШЕНИЕ

№ 5030

гр. София, 22.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 15.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1829** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от А. Н. А. срещу Заповед № 14 от 14.01.2022г. на председателя на КЗП.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна – постановена при неспазване на административно-производствените правила, в противоречие с материалния закон и неговата цел. Твърди се, че при извършване на проверката, служителите на КЗП са имали възможност на място да извършат контрол и оценка на безопасността на фитнес уредите, което те не са направили. Представянето на документи, удостоверяващи безопасността при използването на уредите и съоръженията представлявало вторична дейност, чрез която да се подпомогнат и доизяснят резултатите от проверката. Спирането на дейността на фитнес-клуб „Пулс“, само поради обстоятелството, че не са представени изискани от КЗП документи не съответствало на целта на закона. След като контролният орган не е установил, че услугата представлява или е вероятно да представлява опасност за живота и здравето на потребителите, наложената мярка се явявала несъразмерна. В нормата на чл.88 ЗЗП не се предвиждало мярката- временно спиране предоставянето на услугата да се налага, поради непредставяне на документи, а само ако са установени факти, че услугата представлява опасност за живота и здравето на потребителите. Допълнено е, че стандарт БДС EN 17229:2019, не е задължителен за прилагане, не е част от действащото право, поради което задължението за представяне на доказателства за

неговото спазване противоречало на материалния закон.

В проведеното публично съдебно заседание на 15.07.2022г. жалбоподателят [фирма], редовно уведомен, чрез процесуалния си представител адв.Г. Д., моли заповедта да бъде отменена. Претендира се присъждане на направените по делото разноски в размер на сумата от 50.00 лева.

Ответникът – председател на Комисията за защита на потребителите, редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк. Е. А., и по съображенията, изложени в писмено становище изх. № Ц-03-1386/24.02.2022г., моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Изтъква се, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, при съблюдаване на реда за провеждане на административното производство и в съответствие с нормата на материалния закон. Претендира възстановяване на сумата за разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

По повод сигнал на потребител с вх. № Ц-03-4545/31.05.2021г. е била извършена проверка в обект: фитнес клуб „Пулс“, находящ се в [населено място], [улица] относно качеството и безопасността на предлаганите услуги.

Съставен е бил констативен протокол № 2690045/05.07.2021г. от длъжностни лица в РД на КЗП- П. относно извършено посещение във фитнес клуб „Пулс“, стопанисван от [фирма], представлявано от А. А..

Установено е, че фитнес-клуба е разположен в триетажна сграда, като на втория етаж има 41 уреда за силови упражнения- 37 единични фитнес уреда, предназначени да определена група мускули /ръце, крака, гърди, гръб, рамо, корем, глутеус/ и 4 комбинирани фитнес уреда за силови упражнения за няколко групи мускули едновременно. Фитнес уредите са с марки L. F. TechnoGym, с етикети от производителя със серийни номера и информация на чужд език върху тях с указание за ползване, областта на приложение и други.

На трети етаж са разположени 43 фитнес уреда за кардио тренировки-18 бягащи пътеки, 13 крос-тренажора и 12 велоергометра с марки L. F., F. Deck, Shoch Absorbtion S.. На уредите има етикети със сериен номер, липсва друга маркировка или инструкции за употребата им.

Фитнес клуб „Пулс“ разполага с инструкции, които при необходимост съдействат и на хора с увреждания, ако има такива.

Никъде на рецепцията, в залите или по друг начин, не се предоставя на потребителите в писмен вид информация или предупредителни надписи, както за деца, така и за възрастни, касаещи възрастови ограничения, изисквания за ползване на инструктур, както и за възможностите за използване на някои от съоръженията от хора с увреждания, предупреждения, че увреждането на здравето може да е резултат от неправилни или прекомерни тренировки, указания по отношение на всеки основен тип упражнение, за което съоръжението е предназначено. Не се предоставя и информация, позволяваща на потребителите да преценяват рисковете, присъщи на услугата през времето на нейния нормален или разумно предвидим период на

ползване.

При проверката са изискани документи, удостоверяващи съответствие на услугите предлагани във фитнес клуб „Пулс“ с изискванията на стандарт БДС EN 17229:2019, но от представителя на търговеца, присъствал при проверката е заявено, че не разполага с никаква документация, касаеща дейността. Допълнително е разпоредено на [фирма], представлявано от А. А. да представи документи свързани с дейността на фитнеса:

1. Документи, удостоверяващи съответствието със стандарт БДС EN 17229:2019 „Фитнес центрове. Изисквания за фитнес съоръжения и тяхното функциониране. Оперативни изисквания и изисквания, свързани с управлението на фитнес-центрове“.
2. Документи, удостоверяващи разрешение за въвеждане в експлоатация на обекта.
3. Документи, за произход и безопасност на използваните съоръжения.
4. Документи, свързани с производството/изграждането на съоръженията /фирмата, която ги е монтирала и доказателства, че монтажът е съобразен с изискванията за безопасност/.
5. Документи, доказващи подходящо обучение за повишаване на квалификацията на обслужващия персонал, поне един път годишно.

От [фирма] в указания срок на 09.07.2021г. не са били представени така изисканите документи.

Проведено е било заседание на КЗП на 23.12.2021г., за което е съставен протокол № 26. Взето е било решение по отношение на [фирма] да бъде издадена заповед за временно спиране предоставянето на услугата във фитнес клуб „Пулс“, находящ се в [населено място], [улица] за периода, необходим за извършване на контрол, проверка и оценка на съответствието ѝ с изискванията за безопасност, съгласно стандарт БДС EN 17229:2019. Решението е мотивирано, че не е могло по безспорен начин да се удостовери, безопасността на предлаганата услуга и съответствието ѝ с изискванията за безопасност, съгласно стандарт БДС EN 17229:2019 „Фитнес центрове. Изисквания за фитнес съоръжения и тяхното функциониране. Оперативни изисквания и изисквания, свързани с управлението на фитнес центрове“.

Със Заповед № 14 от 14.01.2022г. на председателя на КЗП е наредено на [фирма], представлявано от А. Н. А. да спре временно предоставянето на услугата във фитнес клуб „Пулс“, находящ се в [населено място], [улица] за периода, необходим за извършване на контрол, проверка и оценка на съответствието ѝ с изискванията за безопасност, съгласно стандарт БДС EN 17229:2019.

Актът е издаден на основание чл.88, ал.1, т.1 ЗЗП, чл.70, ал.1, т.2, чл.71, ал.3, т.1, чл.72 и чл.84, т.1 и т.2 от ЗЗП и чл. 8, ал. 1 и ал. 2, т. 9 от Устройствения правилник на КЗП и е връчен на представител на [фирма], на 27.01.2022г.

С писмена молба вх. № П-01-221/22.01.2022г. от жалбоподателя са представени на КЗП следните писмени доказателства: удостоверение за въвеждане в експлоатация № 34/08.03.2018г. на „Спортен център за фитнес и СПА“, фактури, удостоверение за професионално обучение № 441-57/31.10.2020г., № 302-62/15.09.2018г, три броя трудови договори за лицата А. А. С., М. Г. Г., Г. С., договор за наем на движими вещи от 25.10.2019г., заедно със списъци към него, справка за издадени фактури за период 01.10.2019г.-31.12.2022г.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима, защото е насочена срещу индивидуален

административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, подлежащ на съдебен контрол, подадена е в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл. 149, ал. 1 от АПК, считано от 27.01.2022г. и от активно легитимирано лице - адресат на акта.

По съществуто си Заповед № 14 от 14.01.2022г. на председателя на КЗП представлява принудителна административна мярка /ПАМ/, която има правнообвързващ ефект и изпълнението ѝ е скрепено с държавна принуда. Това предписание може да се отъждестви със санкция /неблагоприятно въздействие в правната сфера на санкционирания, свързано с едностранно принудително ограничаване на негови субективни права/. Даденото предписание е проява на субординация, на отношения на власт и подчинение, характеризиращи административните правоотношения, поради което обвързва [фирма] с дължимостта на конкретно, възприето от КЗП за правомерно, поведение. В този смисъл е налице обективен белег от понятието за административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК - той да поражда задължения, респ. да засяга правомощията на оспорващия.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

След като извърши проверка за законосъобразност на атакувания административен акт на основанията, сочени от оспорващия, и служебно на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Актът е издаден от компетентен административен орган – председателя на Комисията за защита на потребителите. Компетентността на последния произтича от разпоредбата на чл. 88, ал.1, т.1 от ЗЗП, съгласно която „когато контролен орган установи, че определена стока, услуга или партида стоки, пусната на пазара, представлява или е вероятно да представлява опасност за здравето и безопасността на потребителите, той е длъжен, като вземе предвид условията за производство или търговия на стоката или услугата, да предприеме следната мярка: да разпореди временно спиране доставянето на стоката или предоставянето на услугата на пазара за периода, необходим за извършването на контрол, проверка и оценка на безопасността ѝ“.

Заповедта е издадена в предписаната форма, доколкото в специалния закон липсват различни от установените в чл. 59, ал. 2 от АПК изисквания. Съгласно Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС на РБ, административният акт или отказът да бъде издаден такъв акт трябва да бъде мотивиран, включително и когато административният орган е овластен да реши въпроса по свободна преценка, което изискване в случая е спазено. В акта изрично е посочено правното основание и фактическите причини обусловили неговото издаване. Ответникът, чрез своите фактически констатации обосновано е посочил действителното правно положение, не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си във висиящия съдебен процес.

При постановяване на обжалвания административен акт не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да обусловят неговата отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК. Административният орган е изяснил релевантните за случая факти и обстоятелства, уведомил е жалбоподателят за образуване на производството,

изискал е от него допълнителни доказателства. Спазен е основен принцип на процеса относно събирането на доказателства, което с оглед разпределената доказателства тежест се инициира от заинтересованото лице и служебно от КЗП /чл. 36 във връзка с чл. 9 от АПК/.

Спорен между страните е въпросът за приложението на материалния закон и съответствието на заповедта с целта му.

Съдът приема, че Заповед № 14 от 14.01.2022г. на председателя на Комисията за защита на потребителите, е издадена при правилно прилагане на материалния закон, съгласно чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 4 от АПК.

Всеки продукт, предлаган на българския пазар, следва да отговаря на общите изисквания за безопасност на стоките съгласно ЗЗП и съответните стандарти за производство и употреба. Европейски стандарт, съгласно чл.1, т.4 от Директива 98/34/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 22.06.1998 г. за определяне на процедурата за предоставяне на информация в областта на техническите стандарти и регламенти, означава стандарт, приет от европейски орган по стандартизация и направен достояние на широката общественост. Съгласно чл. 46 ЗНСт европейските стандарти се въвеждат в България като български, а чл. 47 ЗНСт установява, че европейските стандарти се въвеждат идентично като български, като потвърждение за прилагането им като български се извършва чрез издаване на национална страница за потвърждаване или чрез обявяване в официалния бюлетин на Българския институт по стандартизация.

При извършена справка на интернет- страницата на Български институт по стандартизация се установява, че стандарт БДС EN 17229:2019 „Фитнес центрове. Изисквания за фитнес съоръжения и тяхното функциониране. Оперативни изисквания и изисквания, свързани с управлението на фитнес центрове“ е публикуван в официалния бюлетин на 15.07.2019г. С него се определят минималните изисквания за осигуряване на физическа активност във фитнес центрове. Това включва оперативните процедури и процедурите, свързани с управлението, за предлагане и предоставяне на услугата, заедно с изискванията за избор и позициониране на оборудването, както и за други свързани съоръжения, ако има такива.

Съгласно чл. 72 от ЗЗП, производителите на стоки и лицата, предоставящи услуги, предлагат стоки и услуги на потребителите след извършване на дейностите по оценяване и удостоверяване на съответствието им с нормативно установените изисквания за безопасност.

По см. на чл.70, ал.1, т.2 от ЗЗП, безопасна стока или услуга е всяка, която при нормални и разумно предвидими условия за употреба, включително продължителността на нейното използване, привеждането ѝ в експлоатация, инсталирането (монтирането) и поддръжката ѝ, не представлява риск за живота и здравето на потребителите или той е минимален и съвместим с употребата на стоката или услугата и е смятан като приемлив за осигуряване високо ниво на защита на потребителите, като се вземат предвид характеристиките на услугата и указанията за ползване, дадени от лицето, което я предоставя.

Съгласно чл. 71, ал.3, т.1 от ЗЗП „стоката или услугата се смята за безопасна, когато съответства на нормативно установените изисквания за безопасност, на които трябва да отговаря, за да бъде пусната на пазара. При липса на нормативни изисквания и стандарти по ал. 2 съответствието на стоката или услугата с общите изисквания за безопасност се оценява, като се вземат предвид българските стандарти, въвеждащи

европейски стандарти“. Следователно преценката относно съ-ответствието на процесните услуги, предоставяне във фитнес клуб „Пулс“ в [населено място] с общите изисквания за безопасност следва да се извърши по този ред, предвид наличието на български стандарт, въвеждащ европейски, различен от хармонизираните.

От тълкуването на разпоредбата на чл.88, ал.1, т.1 от ЗЗП следва, че установявайки опасност, дори констатирайки потенциална такава за здравето и безопасността на потребителите, административният орган действа при обвързана компетентност и е задължен да издаде заповед за временно спиране на предлагането на услугата до установяване на безопасността ѝ.

В настоящия случай, ответникът е упражнил това законово правомощие, тъй като в хода на проверката са възникнали съмнения относно съответствието на предлаганите услуги с изискванията на стандарт БДС EN 17229:2019, поради непредставени документи, удостоверяващи произход на уредите и съоръженията, както и документи, доказващи съвместимостта им с нормативно установените указания за безопасното им използване и експлоатация.

Временното спиране предоставянето на услугата за периода необходим за извършването на контрол, проверка и оценка на безопасността ѝ представлява принудителна административна мярка, чиято цел е да осуети възникването на неблагоприятни последици за потребителите. Затова законът допуска налагането ѝ дори при вероятност от опасност за потребителите, както е и в процесния случай. Мярката е с временен характер и е приложима до решаването на въпроса за безопасността на стоките - в случай, че се окаже, че стоката е безопасна и се представят доказателства в тази връзка, контролният орган се произнася по мярката в срок от 24 часа, а в случай, че се установи, че стоката е опасна - се предприемат мерките по чл.89- чл.93 от ЗЗП.

С оглед гореизложеното съдът приема, че описаните в оспорвания акт факти субсумират състава на чл. 88, ал.1, т.1 от ЗЗП.

В този смисъл, актът, освен че е постановен в изпълнение на нормите на материалния закон, съответства и на неговата цел, формулирана в чл. 1, ал. 2, т. 2 от ЗЗП – осигуряване право на защита на едно от основните права на потребителите срещу рискове от придобиване на стоки, които могат да застрашат живота или здравето им. Липсата на документи за произход на съоръженията и такива, установяващи съответствието на услугите с нормативните условия е достатъчен мотив да възникнат съмнения за вероятна опасност за здравето и безопасността на потребителите.

Актът съответства и на заложената на европейско и национално ниво нормативна рамка на Директива 2001/95/ЕО на Европейския Парламент и на Съвет относно общата безопасност на продуктите, че всеки продукт следва да е съвместим с употребата си и да отговаря на високо ниво на защита на безопасност за здравето на хората, отчитайки категориите

потребители, изложени на риск, когато използват продукта, съобразно конкретиката на настоящия казус.

Ето защо, съдът заключава, че *Заповед № 14 от 14.01.2022г.* на председателя на Комисията за защита на потребителите е законосъобразен административен акт на всички разгледани и обсъдени основания по чл. 146 АПК и следва да бъде потвърден.

При този изход на спора искането на представителя на ответника юрк. Е. А. за присъждане на направените по делото разноски за възнаграждение на юрисконсулт се явява неоснователно. В проведеното на 15.07.2022г. открито заседание не е осъществено процесуално представителство за ответника, по делото не е извършена защита от упълномощен юрисконсулт, с изключение на изпращане и комплектоване на административната преписка по реда на чл.152, ал.2 от АПК. Липсва реално осъществена правна помощ и съдействие за органа пред настоящата инстанция, поради което не следва да се определя юрисконсултско възнаграждение по чл.143, ал.3 АПК във вр.чл.37 ЗПП и вр.чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, *Административен съд София-град*, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от А. Н. А. срещу *Заповед № 14 от 14.01.2022г.* на председателя на КЗП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от датата на получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК.

Съдия:

